

Descriptors

Susanna Rafart va néixer a Ripoll, i és catedràtica de llengua i literatura castellana en un institut de secundària. Poeta i traductora, es va donar a conèixer al gran públic amb el premi Carles Riba l'any 2001 amb *Pou de glaç*. La seva obra poètica es concentra especialment en els darrers llibres de la trilogia formada per *La mà interior*, *L'ocell a la cendra* i *La llum constant*. S'ha interessat pels gèneres de frontera en el llibre de viatges *Un cor grec*, pels relats a *Les tombes blanques* i per l'assaig a *Els xiprers tentaculars*. La seva primera novel·la apareix enguany a LaBreu, *Crisàlide*. *Pastoral en Si Menor*. La seva obra poètica ha estat interpretada darrerament pel cantant Antoni Rossell en el disc *En el teu nom*.

Conills a Porqueres

Pollancredes de troncs de color indi davant d'un núvol de tempesta, quan tot desemboca en els liles, i els verds són més obscurs. És un instant de silenci sense tornada. No passa ningú en l'hora central del dia. La bicicleta aixeca la pols, amb subtileza, i s'avança sense delit de córrer. Quietament, alguns arbres s'aturen en el ribatge i les seves fulles semblen esperar una ordre major per vibrar i deixar-se caure. Però encara no és el temps definitiu de les pèrdues.

Faig una volta més ampla, sota l'església. De sobte, un conill ha travessat el caminó davant les meves rodes. Segueixo fins la carretera. Les troballes que fortuïtament ens atorga la vida les aconseguim si les apremem? O és aquell instant de consciència del do allò que realment tenim? En un text, un descobriment així sol ser el mirall d'una altra cosa, potser la remor de la tradició pressentida en la pell pròpia de l'escriptura, potser el salt que amb aquell acompliment tot el passat està fent. Cal que el conill travessi el sender, davant dels nostres ulls, tan

dissortats que no se l'esperaven, tan absents que no permeten que l'instint caçador s'imposi sobre la mirada. Les orelles dretes i la partida majestuosa d'un cap a l'altre del camí, per a què s'hauran mostrat? De tornada, ens ha saltat a l'encontre. S'haurà escapat del medalló de Santa Maria de Porqueres? És una de les còpies de Miquel Utrillo i Xavier Nogués per al Poble Espanyol de Montjuïc?

La portada de Santa Maria de Porqueres és una de les més riques de la comarca. Sobre l'arquivolta dels batents de la porta hi ha vint-i-dos medallons. Roses, acants, felins, sants, aus, monstres i estels. La tercera figura començant per l'esquerra és el conill, un conill a la carrera, en actitud cerimoniosa, amb les orelles ben dretes. Un conill que defuig la majestàtica pedra tallada de la façana, quan els lleons d'un sol cap fan la migdiada.

El ciclista que surt en aquesta hora no té una naturalesa esportiva. Surt ben bé per pensar a sol batent, fins a trobar el recer de les cues de cavall, sota l'ermita, en la part més fresca de l'estany. No

*Faig una volta més ampla, sota l'església.
De sobte, un conill ha travessat el caminó
davant les meves rodes*

> **Il·lustracions: Oriol Tuca Vancells** (Barcelona, 1986) és artista i il·lustrador. Prenent la disciplina del dibuix com a base, indaga en les tècniques del gravat calcogràfic, la pintura, els murals... Ha estudiat arts i disseny a l'Escola Massana, i s'ha especialitzat en il·lustració a l'Escola Llotja. Compagina feines i projectes i l'entorn artístic tant a Barcelona com a Girona. Alhora, centra la seva atenció en artistes com Freud, Hopper o Goya, i es fixa en els mitjans de comunicació i en els nous creatius —del còmic, de l'art urbà...— per aprendre'n recursos expressius.

ORIOI TUCA

projecta en ell els beneficis del cos sa, més aviat envelleix en la pedalada de sobte, en aparèixer el conill. És que no volia topar-hi? L'animal té la pell de la pedra cisellada per la llum. Coneix la devoció de segles, tot i ser una bèstia en el sentit natural. Tanmateix, practica l'art destre del moviment oportú, avesat a les posicions majestàtiques. Amb un sentit innat, sap què representa formar part d'una categoria plàstica, d'un gènere literari. Els mots també ho saben, i no es dobleguen fàcilment a les esperances redemptores dels artistes joves. Cal la vellesa per tenir el trot de l'infant, cal la perfecció del temps per mostrar una actitud versemblant. El ciclista no

esperava arribar a conclusions tan contundents. Lamenta haver cregut en algunes teories matemàtiques irrefutables perquè ara no pot negar l'evidència del conill travessant el camí des de la portada fins al cau. Toquen les campanes i el sol il·lumina els raigs paralitzats de l'home.

Cal el moviment per avançar? El ciclista, sense intenció de millorar les seves condicions físiques, admet la troballa. Fa comptes del temps que li queda i torna apressadament a casa per adoptar la corba exacta que li encomana el seu treball diari sobre el paper.

SUSANNA RAFART

*Cal la vellesa per tenir el trot de l'infant,
cal la perfecció del temps per mostrar
una actitud versemblant*